

VECKOBLADET

Fredag 26 April

Utkommer fredagar

1996 22:e årg.

15

Första maj, första maj... Gå med Vänsterpartiet och Gudrun till Folkets Park

Utöver vad som berättades i förra numret om vänsterns första-majfirande kan följande meddelas.

Gudrun Schyman

blir alltså vänsterns huvudtalare på första maj. Nytt är att hennes tidschema har blivit lite rymligare, så hon räknar med att kunna gå i demonstrationen i Lund. Vi hoppas att många vill göra henne sällskap vid avmarschen från Stortorget kl. 14!

Öppet hus

Som vanligt ordnar vänstern Öppet hus i Stadshallen under förmiddagen. Förutom servering, musik och utställningar blir det tre intressanta programpunkter att ta del av.

10.00 Lars-Arne Norborg,

Fascismens alldaglighet.

11.00 Björn Kumm,

Che Guevara och Latinamerika.

12.00 Märten Dunér,

Om vi nu gillar Lund, hur vill vi att

det ska se ut?

Det ges förstås tillfälle till diskussion efter inledningarna.

Det kommer även att visas klassiska Lundakortfilmer under dagen.

Priserna i serveringen blir måttliga, men i gengäld hoppas vi att många (som vanligt) bidrar med en kaka eller annat småbröd. Kan lämnas från 9.30.

Västers stadsdelsgrupp

har gjort en fin bildbanderoll mot högspänningsledningarna som skär genom bebyggelsen.

Folkparken

är plats för avslutningarna, både socialdemokraternas och vänsterns. Gudrun Schymans tal börjar omkring 14.30. Efteråt blir det servering m.m. i Folkparksbyggnaden i regi av Hyresgästföreningen, och till detta spelar storbandet Storbandet.

Tankar inför första maj

Det går inte att komma ifrån att inför, och på, första maj funderar man över vad som känns politiskt viktigt just nu. Det blir en sammanfattning av vad som hänt sedan sist, konfronterad med känslan man ju alltid får då, att ingenting är så hopplöst som det ibland kan förefalla. Firandet, glädjen som manifesteras på första maj är nog oerhört väsentlig för att ge en kraft att orka under årets ytterligare 364 dagar.

Däremot får man ofta en känsla av att första maj-talarna, i alla fall huvudtalarna, känner som sin största plikt att hinna täcka in precis allting. Det blir gärna politiskt smörgäsbord av det hela — vi får se hur det blir i Lund i år, Gudrun Schyman brukar vara en utmärkt talare. Men om man blir ombedd att skriva några alldeles privata politiska tankar i en tidning av VB:s kaliber behöver man ju inte ta med precis allt som känns allvarligt — den skolade läsekretsen får själv supplera vad den anser att jag missar.

Egentligen finns det, otvetydigt tycker jag, en enda huvudfråga inför årets första maj. Den tenderar att kanaliseras upp i flera mindre strömfåror, men den övergripande gemensamma nämnaren finns där: jag tror helt enkelt att vi måste börja fundera på klasskampen igen. Detta gamla hedervärda begrepp har ju inte på länge varit särskilt trendigt i debatter eller som analysinstrument, men enligt min åsikt hoppar sig tecknen i skyn. Jag avser då *användandet* av klassanalysen som politiskt begrepp, för att se klarare — jag hävdar alltid och enständigt att Marx' och inte minst Engels, världshistoriska insats var att genom analysinstrument dra bort en massa dimridåer

från samhället, och klart och tydligt presentera vad det handlar om. Men sammansättningen av samhällets klasser förändras, och det är just nu, tror jag, oerhört viktigt, att göra en mer precis analys av läget, eftersom det så otvetydigt hårdnar.

Ett exempel

De tydligaste elementen att använda i en grundläggande analys är naturligtvis de man själv har inpå skinnet, i sitt dagliga liv. Jag råkar bo i ett av Göteborgs ryktbara invandrarområden, södra Angered (fast enligt tillförlitliga uppgifter är vi inte värst, Bergsjön är värre). Här har vi en skola där 95 % av barnen är invandrare; befolkningssammansättningen har gjort att barnfamiljer flyr området. De som finns kvar är invandrare, socialfall, en del pensionärer och några studenter, eftersom bostadsbolaget hyrespremierar studentlägenheter. Det börjar, på ett personligt plan, bli direkt irriterande att alltid uppmanas att förklara varför man bor där man bor. Befrielsen att härförleden komma till Lund och uppge en adress till taxichauffören som inte automatiskt innebär kommentarer var enorm. Och kommentarerna faller lika ofta av invandrare (de flesta taxichaufförer är det, i Göteborg); de är precis lika införstådda med konstigheten i det hela.

forts sid 3

VREDENS DRUVOR

Israels senaste offensiv går under benämningen Vredens Druvor. De flesta känner igen uttrycket från titeln på John Steinbecks berömda roman. Titeln hämtade Steinbeck troligen från The Battle Hymn of the Republic, marschvisan som sjöngs av nordstatssoldaterna i amerikanska inbördeskriget. En av dess strofer lyder:

*Mine Eyes have seen the Glory of the Coming of the Lord
He is taking out the Lightning of his terrible swift Sword
He is trampling down the Vintage where the Grapes of Wrath are stored
His soul is marching on.*

I detta sammanhang syftar uttrycket vredens druvor på slaveriet, som i Guds namn ska stoppas. Men Shimon Peres, eller den som tänkt ut benämningen på det israeliska anfall, har nog snarare hämtat den från Bibeln. Bilden finns både i Uppenbarelseboken och i Gamla Testamentets Klagovisor. Och det är nog i Gamla Testamentet vi bör söka, det är bara det som gäller för den judiska religionen. I 1917 års svenska bibelöversättning lyder stället:

"Alla de tappra kämpar jag hyste aktade Herren för intet. Han lyste ut högtid, mig till fördärv, för att krossa mina unga män. Ja, vinpressen trampade Herren till ofärd för jungfrun dottern Juda." Den som klagar är staden Jerusalem som förstördes 586 f Kr. Enligt texten är förstörelsen Guds straff för folkets synder.

Texten handlar alltså om Jerusalems förstörelse på grund av det judiska folkets synder. Gud trampar Israels unga män som druvor i vinpressen. Den som valde namnet på offensiven har nog missat den symboliken!

I framtiden är uttrycket Vredens Druvor för alltid förknippat med massakern i Kana.

Fredsprocessen.

Under den gångna vintern har vi följt fredsprocessen i Mellanöstern med stora förhoppningar, spänd ängslan och djup förtvivlan. Förhandlingarna nådde ett genombrott hösten 1993, då Yasir Arafat mötte Yitzhak Rabin och Shimon Peres utanför Vita Huset efter undertecknandet av det så kallade Osloavtalet, och tycktes i september 95 vara nära målet, då Israel utöver Gaza och Jeriko lovade utrymma städerna på Västbanken, där en palestinsk stat skulle upprättas.

Frågan är inte om en palestinsk stat ska upprättas, utan när, sa premiärminister Yitzhak Rabin. Hans fredssträvan ledde till hans död i november 95.

Men fredsprocessen fortsatte. Själva begravningsakten blev en internationell fredsmanifestation. Shimon Peres fortsatte Yitzhak Rabins linje. I januari 1996 genomfördes presidentval och val till det Palestinska Rådet i de självstyrande

palestinska områdena. Yasir Arafat fick stor majoritet presidentvalet och hans parti Al Fatah vann valet till Palestinska Rådet. En del av Hamasrörelsen deltog också. Världen såg valet som ett bevis på palestiniernas fredssträvan och politiska mognad. De militanta grupperna var avslöjade som marginella i den palestinska opinionen.

Då kom Hamas terrorattacker mot Israel i februari och mars mot två bussar och ett köpcentrum. Ett sjuttioaljudar dödades liksom de tre terroristerna, som bar sprängämnen på sina egna kroppar.

Reaktionen från Peres blev hård. Total apartheid infördes. De palestinska områdena spärrades av från Israel. Husen där familjerna till de döda terroristerna levvt sprängdes. Inte bara palestinsk utan också israelisk polis och militär genomförde omfattande razzior och fångslade hundratals Hamasanhängare.

lingarna mellan israeler och palestinier att göra, utan var ett uttryck för konflikten mellan Israel och Libanon, vars södra del Israel ockuperar sedan 1982. Israel tog omedelbart angreppet till förövändning för en väldig militär aktion mot södra Libanon: Vredens Druvor. Byar och städer beskötts och hela befolkningen drevs på flykt. En ambulans med två kvinnor och fyra barn sprängdes. Hundratals civila libaneser som sökt skydd på FN-förläggningen i Kana dödades. Israels mål var att tvinga Syrien, som har den verkliga makten i Libanon, att stoppa Hizbollah och ingå fred på Israels villkor. Medlet för att uppnå detta var terrorism mot den libanesiska civilbefolkningen och hotet att förstöra Libanon.

Massakern i Kana tycks ha motverkat sitt syfte på precis samma sätt som den serbiska

tid. Vredens druvor har lagrats länge. Redan upprättandet av staten Israel innebar att 1,3 miljoner palestinier fördrevs från sina hem. I snart femtio år har de och deras efterkommande levvt i flyktingläger, som utgjort grogrunden för den palestinska befrielseströrelsen. Sexdagarskriget mångdubblade flyktingproblemet. Sedan kung Hussein fördrivit den palestinska befrielseströrelsen PLO ur Jordanien skaffade den sig fotfäste i södra Libanon, varifrån den bedrev ett lågintensivt krig mot Israel. Efter flera mindre intrång riktade Israel ett generalangrepp mot Libanon 1982. De israeliska trupperna hälsades först som befriare av befolkningen, som tröttnat på att hysa palestinier i sitt område. I Libanon genomfördes två av 80-talets ohyggligaste massakrer: de i flyktinglägren Sabra och Shatila.

Kristina legionärer ägnade dagar åt att utrota palestinska män, kvinnor och barn medan den israeliska armén höll vakt utanför lägren. Man förvånar sig inte över att det finns palestinier som vill offra livet i kampen mot Israel. Motsatsen hade varit mer förvånande. Och den välvilligt inställda befolkningen i södra Libanon utsattes för en behandling som gjorde den till Israels fiende. Först uppstod Amal-milisen, en sorts muslimskt hemvärn. Sedan började Hizbollah rekrytera bland dem som Israel fördrivit ur den ockuperade zonen av Libanon. Vredens druvor hopades!

1987 inleddes det civila upproret i Palestinas ockuperade områden, intifadan.

Det bekämpades med de brutallaste medel. Vi minns alla hur Yitzhak Rabin uppmanade de judiska soldaterna att använda klubbor för att knäcka armar och ben på de palestinska pojkar de kunde gripa, och vi såg de fruktansvärda bilderna av denna tortyr när den utövades. Så uppstod Hamas, som till en början gynnades av Israel i dess hat mot PLO. Och bland de pojkar som Israel torterat rekryterade Hamas sina själv-mordsterrorister.

Nu i april 1996 har Israel genom massakern i Kana skaffat sig nya fiender, som förlorat allt. Vinpressen börjar bli överfull av vredens druvor! Just nu råder vapenvila. Tillfället måste tas till vara.

Besinning är den enda vägen till överlevnad för Israel och alla folk i Mellanöstern. Israel måste ut ur Libanon. Syrien måste återfå Golanhöjderna. Fredsförhandlingarna med palestinier i Israel måste fortsätta, oavsett vem som vinner valen i maj. En palestinsk stat måste upprättas. Och världssamfundet måste hjälpa offren för västerlandets och Israels aggression att återuppbygga sina hem och sina ekonomier. Det finns inget alternativ.

Gunnar Stensson

Detta utgjorde en våldsamt kontrast till behandlingen av Rabins mördare Yigal Amir och hans familj. Den leende Yigal dömdes visserligen till livstids fängelse men hyllades som en hjälte av de allt fler judiska extremisterna. Hela det palestinska folket utsattes för en kollektiv bestraffning för de tre terroristernas död.

För Peres var det viktigast att visa hårdhet för att vinna valet i maj så att han skulle kunna fortsätta fredsprocessen. Hans brutala politik var en förutsättning för valsegern och fick internationellt stöd. Israels politik bygger på omedelbar vedergällning.

I april besköt Hizbollah israeliskt territorium som vedergällning för en libanesisk flickas död för en israelisk trappmina. Attacken hade inget med de pågående förhand-

massakern på civila i Sarajevo häromåret.

I rapporterna hette det ännu på tolfte dagen att striderna fortsatte. Dödsoffren i dessa strider återfinns hittills uteslutande på den libanesiska sidan, vilket säger något om styrkeförhållandena. Det är också den libanesiska sidan som i den västerländska pressen får de nedsättande epiteten "blodtörstig", "fanatisk", "terroristisk" och så vidare samtidigt som Israels rätt till "självförsvaret" betonas.

Det är traditionerna från indian-krig och imperialistisk erövring som förs vidare i vår tids rapportering.

Besinning.

Det börjar synas tecken på besinning i Israel och USA efter massakern i Kana. Och det är hög

Tankar...forts fr. sida 1

Det som är lätt att se är, att vi, Hammarkullen, Angered och alla andra liknande ställen, sitter på en social tickande bomb — klasskamp, kort sagt. Orsaken till att VP enligt min mening ordentligt bör börja fundera på klassanalysen blir då, att den politiska potential som finns här, så lätt kanaliseras ut i kriminalitet och aggression — lämnar man inte människor några utvägar blir det ofta så. De politiskt kämpande invandrare som lyckats slå sig in i etablerade partier eller politisk debatt på riksplanet, en Juan Fonseca, en Nalin Baksi, en Mauricio Rojas, är så påtagligt enstaka figurer, de få som orkat på egen hand skaffa sig en politisk diskurs och trots enorma svårigheter driva den. Men alla de andra?

Motsättningen

Med historiskt välkänd klasskampsstrategi kanaliseras nu mycket tydligt motsättningar som skulle kunna vara farliga till att eliminera sig genom kamp mellan olika grupper av underklass. De nya fattiga i Sverige får en given målgrupp att lufta sina aggressioner på. Det är knappast någon slump att ett av de mest typiska tillhållen för rasistiska trakasserier är små bruksorter på den svenska landsbygden, platser vars traditionella ekonomiska bas totalt eroderats. Förlusten inte bara av pengar och arbete, utan av en stor del av den traditionella manliga identiteten provocerar våld mot den när-

mast synliga fienden — Stockholm och Göran Persson är ju så långt borta. Och så länge som den nuvarande ekonomiska politiken drivs lär det knappast bli bättre. Den fanatiska förälskelsen i låg inflation, den fanatiska förälskelsen i EMU-kriterier sätter ramarna för den möjliga utvecklingen. Diskret förtiger man att det tydligen är en accepterad nationalekonomisk grundtes att en så låg inflation som det insisteras på att vi har förutsätter en arbetslöshet på 8-9 %.

Klasshatet

De nya underklasserna, de utan möjlighet att kontrollera eller styra sitt liv, invandrare, arbetslösa i åtgärder, ensamstående mödrar vars löner sätts så att de inte går att leva på, dessa grupper verkar för närvarande mest drabbade av förvirring. Det är en själv det är fel på, man skäms. Gunnar Strängs klassiska dictum: "hur dum kan man vara för att ha så dåligt betalt" är alldeles uppenbart vad som gäller just nu. Duktiga och dugliga personer har villor och Volvo. Vad som är alldeles uppenbart när man studerar högerkrafternas viktigaste kanaler, speciellt Svenskans ledarsida, är att klasshatet drivs från andra hållet. Där har skett en intressant utveckling, signifikant eftersom Svenska Dagbladet alltid reagerar snabbt. Efter valet -94 var huvudfienden, dag efter dag, VP och speciellt Gudrun Schyman. Efter EU-valet kompletterades hon med miljöpartister och inte minst

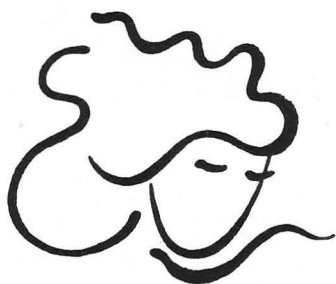
vänsterdebattörer, typer som Göran Greider, som påstods ha ett totalt monopol på åsiktsbildande. Men sedan den socialdemokratiska regeringen väl etablerat sig i sitt samarbete högerut och gjort alldeles klart att här var det att straffa befolkningen som gällde, har detta alldeles upphört. Vad som nu ventileras, dag ut och dag in, är vreden och avskyn inför hemska bidragstagare som inte har vett att bli börsmäklare först som sist. Lorentz Lyttkens skriver om sin "drängtjänst" för svenska staten; Mats Johansson släpper loss sin avsky för vuxenstuderande, som har "generaldirektörlöner". Vad som opinionsmässigt förbereds är inte en klassisk motsättning arbete — kapital (de kan nog komma överens) utan krig mellan de som har, och skulle kunna få ännu mer, och de som inte har, och borde ha ännu mindre. Den verkliga hysterien utbröt inför JÄMO:s stämningssökans till Arbetsdomstolen: om kvinnor fick lön enligt kvalifikationer inom områden som vård, som de ju egentligen borde göra gratis ("det lilla samhället") skulle landet gå under, varken mer eller mindre. Så vitt jag kan förstå är det enda som håller Sverige uppe, enligt det resonemanget, kvinnors låga löner.

Förhoppningar?

I detta hårdnande klimat, i den accelererande diskrimineringen och ökande fattigdomen, finns det

några hoppgivande drag? Möjligen — men man vet ju aldrig. Något jag tror vänstern i Lund bör reflektera över, är den gamla parollen att det som görs fel på ett ställe bör motarbetas, för man vet aldrig när det kommer hit. Definitionen av en underklass som skall leva på existensminimum eller helst inte alls håller också på att krypa upp i befolkningsklass som inte kunnat drömma om att något sådant skulle kunna hända dem. Den socialdemokratiska ideologiska tidskriften Arena ägnar en stor del av sitt senaste nummer åt vad de kallar "eroderingen av medelklassen". Deras tes är, att det tvåtredjedelssamhälle som högern och de ekonomiska intressena ästundar också kräver att man gör en utrensning av medelklassen — de som skall hamna över strecket för välstånd måste bli färre än de är idag. Där har vi kanske, paradoxalt nog, ett hoppgivande tecken — en välartikulerad och utbildad medelklass som plötsligt finner sig degraderad till ekonomisk underklass lär inte hålla tyst, vilket somalierna i Angered mer eller mindre är tvungna att göra. Ett politiskt parti som artikulerar motsättningarna och ser till att identifiera de gemensamma intressena hos grupper som annars inte har särskilt mycket med varandra att göra borde kunna åstadkomma mycket.

Charlotte Wikander

Kvinnomuseum i Växjö

I nummer 12 kunde vi läsa om planerna på ett kvinnomuseum i Lund. Det fick Carin Högstedt, ordförande i Växjö kommuns jämställdhetskommitté, att skriva ett brev till VB och berätta att i Växjö finns faktiskt redan ett kvinnomuseum.

Qvinnorummet som det kallas, startades i september förra året av jämställdhetskommittén i kommunen, men idén till det fanns redan 1993. Museet ligger, som Carin skriver, på mansborgen I11 och har 5 utställningsrum på totalt 130 kvm. För intresserade kan också berättas att museet har öppet tisd, onsd och fred kl 13-16 samt torsd 18-20.

Några exempel på utställningar i vår är en om Elin Wägner och hennes betydelse och livsverk, en annan om häxprocessernas tid. Det finns också planer på ett bibliotek med kvinnolitteratur samt samarbete med olika forskare.

Carin skickade också samtidigt Program för jämställdhet i Växjö kommun. Vid läsning av detta blir man imponerad av hur man vill uppnå jämställdhet genom ett antal delmål. Förutom de vanliga kraven på lika lön, anställningsvillkor, fler kvinnor på ledande befattningar, bättre arbetsmiljö mm finns det också en punkt om medvetenhet om härskartekniker. I detta ingår att osynliggöra kvinnor, förlöjliga kvinnor, undanhålla viktig information mm. Kravet är att det alltid ska finnas med ett avsnitt om härskartekniker på kommunens kurser och konferenser.

Nu är det också så att Växjö har valt till Sveriges bästa jämställdhetskommun 1994. Vi undrar nu vad Lunds kommun har för planer att bli minst lika bra på jämställdhetsarbete. Hur ser programmet ut för att uppnå jämställdhet i kommunen? Finns det någon motsvarande jämställdhetskommitté som arbetar aktivt och som VB:s redaktion har råkat missa bevakningen av? Vi undrar också om och i så fall hur västerpartiet aktiverar sig i detta arbete. Vi lovar att skriva om detta!

Karin Blom

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan).

NY ADRESS.....

Solrosor och hjortar på Klostergården

Svar till Gunnar

Jag vill klargöra en missuppfattning som smugit sig in i Gunnar Stenssons trevliga krönika om Klostergården-Solstaden i veckobladet nr 14.

Han skriver att Götes byalag vill reservera bostäderna i bottenlägenheter för äldre på Klostergården. Detta stämmer inte, eftersom byalaget inte sysslar med kvarterens inre problem, utan endast med övergripande frågor för hela Klostergården, som exempelvis vägar, cykeltrafik och vårdcentral. Vad Gunnar antagligen haft i tankarna är artikeln i nr 13 där jag refererade Hyresgästföreningen i Lunds årsmöte.

Ur denna artikel framgick att hyresgästföreningens avdelning beslutat starta ett projekt för bättre boende för äldre över 65 år, där vi just skall eftersträva att äldre i första hand får tillgång till bottenlägenheterna i sina egna kvarter där hissar saknas.

Hjortparken

I dagspressen har vi också kunnat läsa om att hjortparken på S:t Lars hotas med nedläggning. Detta får inte ske! Denna park är en hjärtefråga, inte minst för alla dagisbarn. Jag träffade idag min f.d. kollega, skötare Henriksson, som i många år ansvarat för skötseln av denna djurpark. Han anser att den summa för driften som omnämnts i pressen de senaste dagarna är betydligt överdriven.

Solstaden

Hur har namnet Solstaden (Solrosstaden) uppstått? Svar det var professor Malmros som myntat detta uttryck, när han på 1970-talet drev sitt stora kolesterolprojekt på Klostergården och delade ut solrosfrö som klostergårdsbarna uppmanades att plantera på sina balkonger. Besökande till Klostergården skulle uppleva stadsdelen som solrosstaden inom Lund. Solrosen är numera byalagets symbol på t.ex. flygblad.

Göte Bergström

Solig kongress för Nej till EU

Helgen 20-21 april höll Nej till EU sin sjätte kongress, denna gång i Karlstad. Vi höll till i Stadsbiblioteket, alldeles nära den historiska mark där den fredliga unionsupplösningen 1905 förhandlades fram. En staty av en kvinna som bryter itu ett svärd påminner om dessa händelser, där inte minst det svenska folkliga motståndet mot ett broderkrig spelade en viktig roll.

Framtida strategi

Efter nejsidans framgång i EU-valet och i opinionssiffrorna var det nu dags att tänka lite längre framåt. Huvudfrågan var, vilket också framgick av pressreferaten, om vi skulle kräva folkomröstning och i så fall på vilken fråga - EMU eller hela medlemskapet? Med EMU menas här EMU:s tredje steg, dvs ersättandet av kronan med euron. Många medlemmar har ansett att EMU är en fråga som alla förstår och där nejsidan har stöd långt in i jaläret; på den skulle det vara relativt lätt att vinna en folkomröstning. Kruket är att en sådan seger inte är mycket värd. Det skulle ge oss samma rätt att behålla kronan som Danmark har, men danska nejsidans analys visar att det inte räcker långt. Möjligen behåller man rätten att devalvera, men det kostar i så fall en riskpremie i form av högre räntor. Allt annat som behövs för en aktiv konjunkturpolitik har Sverige redan sålt ut: rätten att ingripa mot spekulativa valutavärderingar, statens möjlighet att låna till stimulansåtgärder i Riksbanken, och kontrollen över räntemarknaden.

Beslut

Kongressens beslut blev därför att kräva folkomröstning om hela medlemskapet efter den pågående regeringskonferensen, ungefär hösten 1997. Då har 3 år gått efter förra folkomröstningen och EU har förändrats betydligt, så det kan knappast betraktas som att vi inte respekterar den gamla omröstningen.

En annan debatt uppstod kring strategidokumentets formuleringar om EU:s demokratiska underskott. Det fanns önskemål om att kräva mer makt till parlamentet, medan andra ansåg

att detta innebar mer överstatlighet och därför var olämpligt. Kongressen gick här på styrelsens linje att vi överhuvudtaget inte uttalar oss om reformering av EU. Om jasi den en dag skulle vilja sitta ner och diskutera en nationell kompromiss, typ den som syddes ihop i Danmark hösten 1992, kunde det vara dags att diskutera sådant (och då skulle vi kunna bli lidelsefullt oeniga i denna och andra frågor), men för dagen finns det inget skäl att ta ställning.

Fler i riksdagen

En liten men viktig markering gjorde kongressen, när den lyfte upp orden "Vi måste få in fler EU-motståndare i riksdagen 1998" från en relativt undanskymd plats i brödtexten till "den korta listan" med prioriterade uppgifter. Inte så att Nej till EU skulle ställa upp som eget parti; snarare blir det någon form av arbete för olika nejpartier resp nejlistor.

Motioner och val

Den längsta debatten handlade om de motioner som ville ge svenska flaggans en större plats i det utåtriktade arbetet. Det lät i debatten som om detta hade kongressens stöd, men i den avgörande voteringen blev det en betydande majoritet för status quo, som innebär att varje lokalgrupp beslutar själv och riksorganisationen går fram under färgerna lila och vitt.

I styrelsevalet gick kongressen denna gång på valberedningens förslag hela vägen. Eva Hellstrand omvaldes till ordförande. Sara Källgarn från lokalgruppen Lund och Mellanskåne kom in som suppleant i styrelsen. Nilla Bolding från Lund återvaldes till valberedningen och blir dess sammankallande. Avgående kassören, Eva Skoog, avtackades med en stående applåd. Nej till EU:s skuld, som efter folkomröstningen utgjorde 1,7 Mkr, har genom tålmodigt arbete reducerats till 0,4 Mkr. Med denna skuldsanering lämnar vi den gamla folkomröstningen bakom oss, och vi kan nu på nytt ägna oss åt aktivt arbete utåt.

Ingemar Dahlstrand
Folk rörelsen Nej till EU - Lund

Italienvandrare

Vi som älskar Italien blev förstas extra glada nu i helgen när vänstern i valet besegrade alliansen av fascister och tevetittare.

Beträffande Vandringssektionens planerade marsch Pistoia-Rimini nu i sommar (start den 30 juni) klarnar nog en del efter måndagen den 6 maj, för då har vi planeringsmöte, hemma hos Ingrid André, Karl XI-gatan 10, kl. 19.30.

MÖTE MÖTE

STÖDKOMMITTÉN FÖR CENTRALAMERIKAS FOLK

Möte Måndagen den 29/4 kl 19 i Andrésalen, Folkets Hus. Kenneth Ocklund berättar om Nicaragua; politiska dagsläget, svenskfinansierade projekt. Bokbord och bilder.

KOMMUNALPOLITISKA GRUPPEN
möte Må kl 19.30 på partiokalen. Ämne: 29/4 Trafik och miljö, val av representanter i diverse arbetsgrupper mm 6/5 Beredning av kommunstyrelsen; särskilt möte för KDN-politiker 13/5 Medlemsmöte

RÖDA KAPELLET Apellmötespelning 27/4 på Mårtenstorget, samling lokalen 11.00, låtar se förra VB Rep 28/4 kl 18.45 lokalen, Valborg och 1:a maj repertoar. Valborg, St Hans backar, samling 19.00, spel 19.30. Första maj, se utskick

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Göran Persson, Marianne Sonnby och Bodil Veige.

Redaktör nästa VB: Thomas Schlyter

Manus sänds per post till: Veckobladet, Bredg. 28, 222 21 Lund. Onsdag e. 17 till fax 046-14 65 82. Manus mottas gärna på 3,5" diskett eller e-mail: lunds.tidskriftsverkstad @ mailbox.swipnet.se

Telefon till redaktörerna:
Karin Blom 046-14 16 12
Rolf Nilson 046-12 90 44
Thomas Schlyter 046-14 75 05
Vid utebliven tidning ring:
Sven-Bertil Persson 046-13 82 13.

Den gångna, långa, vintern

Med stel och kall förundran
blickande ut över lundatundran
längtar jag efter lukten
av den plusfemgradiga dimmiga fukten
NOAK